

окремих господарських операцій [Електронний ресурс]: постанова Кабінету Міністрів України від 25.06.2014 № 214-Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/214-2014-%D0%BF>.

6. Порядок проведення Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами державного фінансового аудиту державних (регіональних) цільових програм [Електронний ресурс]: постанова Кабінету Міністрів України від 29.08.2018 № 692-Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/692-2018-п/sp:max20/>.
7. Порядок проведення Державною аудиторською службою, її міжрегіональними територіальними органами державного фінансового аудиту інвестиційних проектів [Електронний ресурс]: постанова Кабінету Міністрів України від 12.09.2018 № 740-Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/740-2018-%D0%BF>.

Демидко Д.Л.

РЕАЛІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ САМОІДЕНТИФІКАЦІЇ ТА РОЗВИТКУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

За напрямками, які держава визначає як стратегічні перспективи національної самоідентифікації, потрібно підтримувати розбудову державних структур, які координують свою роботу у сфері соціально-гуманітарної діяльності. Не зовсім типовими для державної політики визначаються суб'єкти і об'єкти соціально-гуманітарної політики. Користуючись зазначеним умовним поділом на громадянське суспільство і державу, органи державної влади не можуть виступати домінуючим і одноосібним суб'єктом гуманітарної політики, хоча б внаслідок необхідності виконання нею функцій координації даної політики.

Інституціями, які формують соціально-гуманітарні складові державної політики є органи державної влади, органи місцевого самоврядування, громадські організації [3]. Діяльність суспільних об'єднань є однією з найголовніших перешкод на шляху до надмірної державної централізації, є важливим фактором публічного управління. Останнім часом змінюється і уявлення про об'єкт публічного управління у соціально-гуманітарній сфері; це не лише конкретні соціальні групи чи індивіди, а й суспільство у цілому.

Під час державних трансформацій демократія звичайно розглядається як система, що забезпечує максимально широке представництво та участь суб'єктів суспільства при збереженні влади. Однак, процес лібералізації на даному етапі носить обмежений характер, а тому не має означати зміну принципів функціонування системи органів державної влади. Тенденція до протікання державотворчих процесів збільшується зі зростанням впливу публічного управління над громадянським життям.

Приналежність до суспільної діяльності громадян має ціннісно-орієнтовний характер, так як цінності виступають спрямовуючим фактором, що виробляються соціальними групами у процесі усвідомлення своїх потреб та інтересів.

Становлення демократичних інститутів є ще однією закономірністю процесу переходу до демократичного управління [1]. У випадках, де система державної влади ефективно діє посередником між державою і суспільними силами, громадським об'єднанням легше вдасться контролювати стосунки між своїми переконаннями та політикою держави.

Під час трансформацій державної політики відбувається відхід від інтерпретування цього процесу, як ієрархічно організованої системи соціальних організацій, кожна з яких цілеспрямовано впливає на процес формування соціуму. В результаті цього впроваджуються уявлення про моделі сприйняття суспільної позиції на основі ідеології національної самоідентифікації. Виходячи трансформаційних процесів переходу від авторитаризму до демократії, можна виділити особливості динаміки системи управління на цих стадіях та виявити визначальні фактори, що впливають на цей процес.

Трансформація системи державної влади дозволяє об'єктивно підійти до новітніх підходів щодо функціональної структури органів державної влади в Україні з урахуванням особливостей гуманітарного напрямку [2]. На етапі трансформації та демократичних перетворень у публічному управлінні відбувається суттєве підвищення національно-ідеологічного потенціалу гуманітарної сфери.

Важливим аспектом розвитку соціально-гуманітарної сфери, без якої неможлива розбудова демократичної, національно-ідентифікованої держави, є поширення суспільної взаємодії. Ефективність державної політики актуалізується у практичній діяльності, але ще більш – у її результатах; реалізація соціально-гуманітарної політики, яка здійснюється владою, характеризується рівнем трансформації системи управління.

Органи державної влади є найважливішим організаційним стержнем системи державного управління, вони є засобом реалізації державної соціально-гуманітарної політики. Для ефективного державного управління в Україні бажано врегулювати питання щодо розмежування функцій соціальної та гуманітарної сфери держави.

Для досягнення ефективності управління повинна бути сформована політика державотворення, що буде базується на демократичних принципах, національній ідеї держави, конституційних засадах, а також участі соціуму щодо громадської діяльності. Трансформація у соціально-гуманітарній сфері має сприяти реалізації конкретних кроків щодо підвищення кваліфікації діяльності органів державної влади.

Список використаних джерел

1. Здіорук С. І. Культурна політика України: національна модель у європейському контексті: аналіт. Доп. / С. І. Здіорук, О. М. Литвиненко, О. П. Розумна ; за ред. С. І. Здіорука. К.: НІСД, 2012. – 64 с.
2. Ковальчук В. Г. Основні принципи сучасної державної гуманітарної політики України. Стратегічні пріоритети. №4(25). 2012. С.18–21.
3. Пироженко В.О. Гуманітарна складова національної безпеки: предмет дослідження та коло основних проблем. Стратегічна панорама. 2005 р. №2. С. 37. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: niss.gov.ua/vydanna/panorama/issue.php?s=prnb1&issue=2005_2